

Мила родино.

2.

Бавно

Гор-да й Ста-ра пла-ни-на надъ ней се-веръ се си- нѣй
до ней Ви-тошъ въз-ви-ша-ва гор-до свой-тѣ ра- ме- не.
Ми-ла ро-ди- но, ти си зе-мень рай, твой-та ху-бость
твой-та пре- лость, ахъ, тѣ нѣ- матъ край!

Горда й Стара-планина,
Надъ ней северъ се синѣй,
До ней Витошъ възвишава
Гордо свойтѣ рамене.
Мила родино, ти си земень рай,
Твойта хубость, твойта прелестъ,
Ахъ, тѣ нѣматъ край!*)

Горда й Стара-планина,
Славна й нашта твърдина,
Тя хайдушката си пѣсень
Пѣй отъ вѣчни времена.
Гордо Дунавътъ се лѣй,
Свойта пѣсень тиха пѣй,
Вѣченъ споменъ той за Ботевъ
Въвъ гърди ни ще лелѣй.
Чуй Марица какъ шуми
И съсъ радостъ си мълви,
Че тамъ, дето кърви бѣха,
Днесъ тамъ розата цѣвти.

*) Всички подчертани думи и цѣли стихове, въ които да било пѣсень отъ пѣснопойката, ще се повтарятъ при изпълнението на всѣки куплетъ отъ пѣсеньта.